

blive stillet fra hinanden og deelte i to Embeder, eller naar der oprettes residerende Kapellanier eller Kapellanier pro loco, er det da ikke Forandringer i Kirkens Forfatning, ved hvis Gjennemførelse der stiftes nye Forhold, idet Kongens eller Regjeringens Anordning udgaaer til dem, der skulle handle efter Regjeringens Befalinger paa de vedkommende Steder? Her er det nu saa klart, at uagtet Ordet „Ret“ staaer i Begyndelsen af den kongelige Anordning, er dog dens egentlig bydende Indhold henvendt til Præsterne og Lærerne. Dette med Hensyn til Formen.

Naar det i Øvrigt i det, der knyttede sig til Forslagets Motivering, blev udtalt, at det var en Anordning af stor Betydning, maa jeg tilstaae, at jeg, hverken førend den udkom, eller efterat den er udkommen, har fundet det stadfæstet ved Erfaringen. Det var maaskee heller ikke sagt med Hensyn til dens Virkninger i det kirkelige Liv; thi i den Henseende har den ikke været af stor Betydning. Jeg skal med Hensyn hertil oplyse, at de Kollisioner, der uheldigvis kunne være indtrufne før Anordningens Emanation, vare uden Tvivl, baade med Hensyn til deres Betskaffenhed og deres Følger, allerede gjorde umulige for Fremtiden, saa at de samme Rettigheder og den samme frie Afgang, som Anordningen hjemler de udensovns Præster, ganske sikkert vilde være bleve tilveiebragte uden denne Anordnings Emanation. Det var ogsaa flere Biskoppers Mening, da Sagen var til deres Betænkning, at der vissest Intet behøvedes for at opnaae netop det, som denne Anordning har stadfæstet. Seer jeg nu hen til Tiden, efter at den er udkommen, maa jeg meddele det ærede Thing nogle Oplysninger, som jeg efter de faldne Ytringer maa antage vilde være overraskende for det. Der har nemlig i de 5 Fjerdingaar, siden Anordningen udkom, ikke været eet eneste Tilfælde i Thyens Stift, hvor man dog vist troede, at den snarest skulde anvendes, hvor man har begjært den Tilladelse, der skal begjæres af Biskoppen, og altsaa har der endnu mindre været nogen Veilighed til en Indstævning eller Underfølgelse og Afgjørelse af den høiere Autoritet, hvorved saadanne Dnsfer skulde oplydes, hvor de optode. Naar det er blevet be-

mærket, at vi skulde have Anordningen i Lovsform, for at den ikke skulde kunne tilbagekal-des, hvilket kunde stee, saalænge den kun stod som Anordning, ja, saa behøvede vi unægtelig mange gavnlige Anordninger staaede fast ved Lov; men selv om man ikke har Tillid til Administrationen, at den ikke tager nyttige og gavnlige Anordninger tilbage, har man i alt Fald den Recours, at man, hvis de tages tilbage, kan optage en tidligere Anordnings Indhold i Lovsform. Jeg kan i Øvrigt forsikre om, at der vissest ikke vil være mindste Fare for, at denne Anordning nogenstunde vil blive tagen tilbage, thi der er neppe noget Sted i Landet, hvor nogen Præst paa nogen Maade vil modsætte sig dens Anvendelse.

Medens jeg saaledes maa ansee det for ganske overflødig og i formel Henseende ufor-nydend at stadfæste denne Anordning ved en Lov, er jeg mærkelig nok i det Tilfælde, at jeg selv, som jeg nys bemærkede, tildeels vil tale for Lovforslaget. Naar jeg nemlig seer paa dets Indhold, findes der Noget dert, der kunde være ret godt; men, da det er sat i en saadan Forbindelse med, hvad der ellers staaer i Forslaget, at det ikke godt kan adskilles derfra, og man saaledes maatte gjentage, hvad der allerede findes i Anordningen, kan jeg dog ikke stemme derfor. Der er noget ret Godt i enkelte af de Punkter, hvori dette Forslag afviger fra Anordningen, og som jeg vilde ønske, at denne saaledes havde optaget; det er nu imidlertid engang ikke stæet, og jeg vilde finde det aldeles uforholdsmæssigt, om man vilde sætte hele Lovgivnings-Virksomheden i Bevægelse, for at faae en saadan ganske lille Forbedring tilveiebragt. Naar det saaledes i Midten af § 1 hedder, at Anmeldelsen om Benyttelsen af Kirken skal stee ved skriftlig Henvendelse til Sognepræsten, og at denne derpaa skal give et skriftligt Svar, saa er det vissest en god Form; men den er i Grunden lidt besværlig for de Vedkommende, og jeg troer, at de, der meest have interesseret sig for Anordningens Tilblivelse, have sympatiseret, ligesaa meget som jeg har gjort det, for den Bestemmelse, at Begjæringen skulde stee skriftlig, og at der skulde svares skriftlig. Der er derimod kommet Noget ind i Forslaget, som jeg unæg-